

paa Danmark og paa dansk Statsstyre, som vi i det sidste Aars Tid har været Vidne til, synes jeg sandelig ikke, at dette afgiver Stof til.

Der er jo fra forskellige Sider mindet om, at baade i sin Tid det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det daværende ærede Medlem Hr. J. C. Christensen ved forskellige Lejligheder advarede imod under Forhandlingerne i det sønderjydske Udvalg i 1919 at opfylde alle de mange Ønsker, som kom fra Sønderjylland. Jeg minder ogsaa om de Udtalelser, som daværende Medlem af det andet høje Ting, nu afdøde Alexander Foss fremsatte, Advarsler i Retning af, at man kunde gøre for meget, og at man samtidig handlede mest i Sønderjydernes Interesse ved, at man ikke opfyldte alle de Ønsker, der fremkom om Støtte saa til den ene og saa til den anden Ting; og det er sikkert rigtigt, at det havde været klogt, om man havde lyttet til disse noget mere ædruelige Røster. Men, som sagt, noget virkelig Grundlag for de Angreb, man har rettet imod det danske Styre, synes jeg ikke, at der kan findes her.

Nu er det sikkert, og det er jo ogsaa fremhævet fra forskellige Sider i denne Sal og meget mere udenfor denne Sal, at det var en mildtest talt meget uforsigtig Udtalelse, den højtærede Statsminister fremsatte ved det saa ofte omtalte Møde i Bov. Det var en skadelig Udtalelse paa det Sted, nede i vort sydligste Grænsesogn, og jeg synes, at alle maa kunne være enige om — jeg erkender nemlig, at den højtærede Statsminister ved andre Lejligheder, hvor han har talt som Landets Statsminister, er optraadt paa en Maade, som ogsaa vi kan anerkende —, at det var en højst uheldig Udtalelse, saa meget mere som man maatte tænke paa den Kamp, som de slesvigske Bønder i Aartier har ført imod et overmægtigt Fremmedherredømme for at bevare Retten til deres Jord, og fremsat nede i et Sogn, hvor Forholdene ligger saa vanskeligt, maatte denne Udtalelse fremkalde stærk Forbitrelse. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af den Form, under hvilken den er fremsat; det er jo diskuteret mellem det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, der overværede dette Møde, og den højtærede Statsminister. Jeg overværede ikke Mødet, kunde ikke komme til Stede, men to Dage senere deltog jeg i et andet Møde i samme Sogn, Kollund, hvor der stod en fire-tiem Folk op; ansete Mænd fra Bov Sogn, som havde overværet det paagældende Møde, og som højlydt udtalte deres Harm og Forbitrelse over de Udtalelser, Statsministeren

var fremkommet med ved den Lejlighed; og den Form, hvori disse Folk refererede dem, dækkede ganske den udførlige Gengivelse, jeg havde set bl. a. i „Flensborg Avis“. Nu valgte den højtærede Regering at rejse Tiltale mod Cornelius Petersen ved Anvendelse af Injurielovgivningen, og Sagen er hidtil naaet gennem to Instanser. Jeg har haft noget svært ved at forstaa Grundlaget for Søgsmålet i denne Form. Jeg skelner udtrykkelig mellem to Ting, Grundlaget for Søgsmålet i denne Form, og en ganske anden Ting, den iværksatte Politiumdersøgelse, som jeg straks skal komme til. Jeg har haft svært ved at forstaa det Grundlag, paa hvilket Sagen er rejst, naar jeg tænker paa den Afgørelse, som den højtærede Justitsminister traf i Sommer, og den lange, indgaaende Redegørelse, hvori han, saa vidt jeg husker, talte bl. a. om, at „Bondens Selvstyre“ var et Blad, der røg af Injurier. Det er en meget mild Karakteristik af, hvad der har staaet i „Bondens Selvstyre“. Ministeren fandt det den Gang ikke rigtigt at rejse Injuriessøgsmaal mod Cornelius Petersen paa et Grundlag, der efter min Mening havde været mindst lige saa godt, for ikke at sige bedre end det Grundlag, paa hvilket Sagen nu rejstes, fordi i det nævnte Tilfælde havde man ikke denne Baggrund med Udtalelserne fra Bov, som danner Udgangspunkt for den Artikel, paa Grundlag af hvilken Tiltale er rejst. Men jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, naar han siger, at der er rejst Tiltale mod Cornelius Petersen ikke — om jeg saa maa sige — ud fra en offentlig-retlig Interesse, for det mener jeg alligevel at der er, men ud fra personlige Interesser, for jeg maa anse det for ganske udelukket, at den højtærede Justitsminister eller den højtærede Statsminister skulde finde paa at rejse Injuriessøgsmaal af Hensyn til den personlige Interesse, den Mand har, der i Øjeblikket er Landets Statsminister. Nej, hvis der er Mening i Søgsmålet — og det tvivler jeg aldeles ikke paa at der er — saa maa Meningen være den, at man anser Injurierne for rettet mod den Mand, der er Landets Statsminister i hans Egenskab af Statsminister, og at der bør være Grænser for, hvad man kan præstere af Injurier overfor Landets Statsminister. Jeg mener alligevel, at det er givet, at der her maa være taget offentlige Hensyn fra Regeringens Side. Ellers vilde jeg slet ikke kunne forstaa Grundlaget, paa hvilket Sagen er rejst.

Nu er Sagen gaaet gennem to Instanser, og jeg skal ikke udtale mig om Domstolskendelser. Jeg finder det meget uheldigt,